

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1977

13. årgang

Alle dem jeg elsker, tukter jeg

Av Øivind Andersen

I Åpenbaringen 3, 19-20 leser vi i Jesu navn: «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg, vær derfor nidkjær og omvend deg! Se, jeg står for døren og banker, om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» Amen.

Jesus taler til noen som han sier han elsker. Fordi han elsker dem, er det han refser dem. Det er ofte Jesus må refse oss, det vil si å vise oss sannheten om oss selv. Det er vel verd å tenke på hvem han taler til her. Adressen er meget tydelig, det er til menigheten i Laodikea.

Du er lunken, sier han til denne menigheten du er hverken kold eller varm, gid du var kold eller varm! Derfor, da du er lunken, og hverken kold eller varm, vil jeg utspyp deg av min munn. Det er en hård tale. Hva er det som er kjennetegnet på at man er lunken? Når dette leses, og du sitter ved högtaleren og hører det, tenker du at det er jeg som er lunken, jeg får det ikke til med mitt kristenliv, jeg kommer ingen vei, jeg er så treg og død og kold, det er håpløst for meg, jeg som er lunken, og det er ikke til å undres på at Herren vil utspy meg av sin munn. Da vil jeg svare deg i Jesu navn: Du er ikke lunken! Det er ikke til deg Jesus sier det. Hvem sier han det da til? Til dem som sier jeg er rik og har overflod og flettes intet, som ikke vet at en er

ussel og ynklig og fattig og blind og naken.

Jesus taler til en menighet som hadde meget stor betydning den gangen, en menighet som alle såg opp til og som alle reknét med, og det verste av det hel, den reknet med seg selv. Den sa om seg selv, tenkte og mente om seg selv, vi er rike i Gud, vi har overflod, vi flettes intet. Det er kjennetegnet på lunkenhet. En mener om seg selv at en er en god kristen, for å si def helt dagligdagse, en mener at for meg lykkes det, Gud har gitt meg alt det jeg trenger, og midt i alt dette så glemmer en seg selv, en føler ikke sin egen elendighet, tilkortkommenhet og syndighet. Du vet ikke at du er ussel og ynklig og fattig og blind og naken. Og det er en meget farlig tilstand å komme inn i.

Du som anklager deg selv for lunkenhet, du vet jo meget godt om din elendighet. Det er en meget hård tiltale den lunkne får, så man kunne tro at det var et avskjedsbrev fra Herren. Da sier han selv til alle dem han beskriver slik: Alle dem jeg elsker. Han elsker denne menigheten som det er galt med, han elsker denne menighet hvorfra han er utestengt, denne menighet som han må si til: Se, jeg står for døren og banker. De roste seg av ham, men de hadde ingen plass for ham. Det er mange som gjør det i dag.

Hvordan tror du det egentlig ser ut i vårt kristne arbeide i dag? Der tales om alt hva

Gud har gitt og gjort, om alt det Jesus har skjenket dem, og alt det vi får lov å stå opp i, og så kan det hende det at i all denne tale, alt det man mener seg å ha fått av Herren, er hjertet stengt for Jesus. Det var tilfellet her.

Men Jesus står utenfor døren og banker, han vil inn, og han vil inn til deg og meg.

Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Og er det slik med én menighet som han har beskrevet på denne måten, da kan du begripe at han elsker deg som klager over din nød, du som må klage over din tilkort-kommehet, du som ikke vet deg råd fordi det er så jammerlig smått stell med deg. Å, kjære deg, jeg skal si deg i Jesu navn: Så sant du midt i all din fattigdom holder fast ved det du tror og ikke fornekter Jesu navn, så er det satt en åpnet dør foran deg. Jeg vet om dine gjerninger, se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den til, for du har liten styrke, og har dog tatt vare på mitt ord og ikke fornekket mitt navn. Det betyr at du skal ta til hjertet det som Jesus sier, ta det til etterretning, forlate deg på det, slik som du har det. Det er å vende seg til Jesus det, det er ikke å streve med sin egen omvendelse. Omvendelse er ikke at du skal arbeide på ditt eget hjerte for å gjøre det annerledes. Den som prøver på det kommer ingen vei, for hverken du eller jeg kan forandre vårt eget hjerte, men vi kan få lov til å vende oss til Jesus. Når du vender deg til Jesus og erkjenner og bekjenner det han viser deg, da blir det en sann omvendelse.

Se, jeg står for døren og banker. Du som hører på dette, Jesus vil inn til deg, hva vil han deg? Om noen hører min röst, og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham. Noen tenker at nå hører jeg hans röst, og må se til å få åpnet døren, men det er ikke slik. Etter grunnteksten sies det slik: Om noen hører min röst, og på den måten åpner døren. Det å åpne døren skjer gjennem din hørsel. Å åpne hjer-

tedøren kan bare skje ved å høre Guds ord og röst, om noen har øre han høre, sier Guds ord.

Men nå finnes det flere måter å høre på. Om man hører uten å høre, da hjelper det ikke meget. Men man kan høre slik at man registrerer, legger merke til det man hører, og det er det det her er tale om. Viss du hører og legger nøyne merke til hva som her blir sagt, da vil det ordet åpne ditt hjerte, og så kommer Jesus inn til deg gjennem det budskap som blir deg forkjent. For når du hører om Jesus, hører du ikke bare om ham, men han personlig er i det ord som blir deg forkjent, og han går inn til deg. Han holder nattverd med deg i ditt hjerte, du får holde nattverd med ham. Og der er samfunnet i orden mellom deg og Jesus.

Dette er det Herren vil oss, og dette skjer gjennem det budskap som blir oss forkjent gjennem dette sendebrev. Hvis du så hører dette, slik som jeg har prøvt å legge det frem, da seirer du, og da har du det største av alle løfter med deg. Den som seirer, han vil jeg gi å sitte med meg på min trone. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Luther-ske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Bed i Ånden – for meg og

Paulus sit i fengsel og skriv Efeser-brevet og andre brev. Han er endå meir gripen av evangeliet si kraft og djupn, men dørene er stengde. Han skriv i Efeserne 6 om å ta på Guds fulle rustning eller herbunad, og det blir gjort i bøn til Gud i den Heilage Ande ved Ordet, og så kjem han med eit privat ynskje: Be - for meg og !

Og kva om?

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gåver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :
Form.: Sigmund Hjorthaug, Kløverveien 32D, 4300 Sandnes. Telefon (045) 65957.

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 68213. Bankgiro : Vikøy Sparebank 3530.07.09492

«At det m å verta gjeve meg ord når eg opnar min munn, so eg med fritt mod kan kunn gjera løyndomen i evangeliet, - at eg må tala med frimod om han, soleis som eg bør tala.»

Altså eit predikant-ynske om forbøn. Gud skje lov, me har nokre gode predikantar i Norge. I Kolesensar-brevet talar han så å seia om det same: «Og bed og for oss med, at Gud må opna oss ei dør for Ordet so me kan forkynna Kristi løyndom, den som eg er i lekkjor for, so eð kan openberra han som eg bør tala.» Her tek han Timoteus med.

Her ser me korleis ein talar bør tala. Med ord gitt av Gud. Det er det eine. Men også då å tala det ein har fått med frimod.

Paulus var i fengsel, når han skreiv både Efeser-brevet og Kollesenser-brevet. I Rom var han vel då han skreiv Efeser-brevet, og der hadde han det nokså fritt, men lekkjene var på føtene hans. Det var jo menneskeleg tala ei skam. Og då likevel å tala med overbevisande frimod frå Gud. Be om det også

for meg !

Etter det han seier i Koll. er han vorte heilt innestengd, og ber om ei *opna dør for Ordet*. Han vil dei skal vera med han i evangelieforkynninga. Dela ansvaret med han overfor Gud.

Det primære problem i misjonen er: Få arbeidrarar, forkynnurarar, sjelevinnarar. Jesus løyer det problemet. Be haustens Herre om å driva ut arbeidrarar. Skal vår misjon vara ved må nok dette til fyrt av alt.

Når det gjeld meg som er her i Singapore, og på eit «Bible College» gjev det meg litt frimod berre. Som de nok veit fekk eg ta tur til Indonesia (Tanjung Pinang) og til Malaysia (Kuala Lipis.) Men det blir ikkje tid til nokon tur med påske. Andre påskedag er me på skulebenken. Men i mai, juni og juli er eg fri.

Elles her i bibelskulen blir det sjeldan høve til nokon tale. Vitnemøte er her eigentleg ikkje etter vår måte. Men regelmessig bønemøte tirsdag kveldane er bra, men få av studentane kjem dit, dessverre. No sist mandag hadde eg min tale i homiletikk (talekunst), med alle studentane pluss dr. theol. Timothy Tow som kritikarar. Det var ein påkjennung for «gamlingen». I Norge var eg vant til å tala og hadde forbedrarar, men her hadde alle høve til å kritisera meg, både i stemmebruk, uttale, gestikulering, nøyte kontakt med teksten og ordentlig tema og disposisjon pluss ordentlig kledd og greidt hår. Om det var noko klosse og ustøtt i begynnelsen, så fekk eg nåde til å forkynna evangeliet med frimod trass i kritikken.

Det blei lite kritikk. Eg trur dei hadde lite dei skulle ha sagt, studentane i alle fall. Timothy Tow var også snill med meg. Takk for forbøn !

Men sannelege trengst det meir av lov og evangelium i rett tid og orden, og eit klart skille mellom rettferdiggjering og helging. - Rettferdiggjeringsforkynning er det lite av, så eg måtte spørja Timothy Tow : Kvar er det vor-

Jesu Kristi Openberring

Av Amund Lid

«Men nå er han openberra ein gong ved enden av tidene til å taka bort syndene ved sitt offer. Og liksom det er så laga at menneske lyt døy ein gong og sidan kjem dom, soleis er og Kristus ofra ein gong for å taka bort syndene frå dei mange. Og andre gongen skal han, utan synd, syna seg til frelsa for dei som ventar på han. (Hebr. 9, 26-28).

Av dette ordet frå Gud, og elles frå mange andre Guds ord, ser me at Jesus skal bli openberra, eller koma til jorda to gonger. Eg veit det finst dei som trur og lærer at han kjem att tre gonger, men eg trur me gjer rett i å halda oss til det som står klart skrive i Guds ord.

Me har nå høgtida jul igjen, for å minnast hans første openberring, Jesu fødsel, då han kom for å ta bort synda ved sitt offer. Andre gongen kjem han att for å frelsa dei som ventar på han, for å henta sine, for at dei skal vera der han er (Johs 17, 24).

Dette er like sikkert som at menneske lyt døy og at det kjem ein domens dag. Det finst vel ikkje noko her i verda som er så sikkert og visst som det at me menneske er underlagt synda og døden sine krefter og lyt døy ein gong. Me går alle med ein dødsdom over oss, som ein dag vil bli eksekvert, først ved den lekamlege død, og deretter bli framstilt for Guds domstol. Den som der vil bli funnen skyldig, og som ikkje er frelst ved benådning og såleis har fått sitt namn oppskrive i livets bok, han vil bli kasta i eldsjøen, den evige død. Her finst det ingen forskjell (Rom. 3, 10 og

22-23) og her talar Skrifta klart.

For det andre ser me her at Jesus blei og blir openberra ved enden av tidene. Me har nå i fire veker gått gjennom adventtida før Jesu fødsel, som er eit bilet på den tida då dei venta på han som var lova skulle koma til verda, førebuingsstida for fødselen. Ved enden av denne tida, då tida var fullkommen, blei Jesus fødd og openberra i verda.

Nå lever me i ei onnor adventtid, der me ventar at Jesus skal koma att andre gongen, ventar på at lovnadene om Jesus atterkoma for å henta sine skal bli oppfyllte. Det skal skje ved enden av menigheten si tid her på jorda, når nådetida tek slutt blir han atter openberra for menneske. Då kjem han ikkje i sin ringe skikkelse som første gong, men då kjem han i herlegdom og makt, til endeleg frelse for dei som ventar på han, og deretter kjem dom. Då blir høgsterett sett, den endelige dom som ikkje kan takast opp att eller gjerast ugild.

Like sikkert som at Jesus kom første gong, og like visst som du lyt døy ein gong, like vist kjem dagen då skyene opnar seg og Jesus kjem til syne i all sin herlegdom. Tenk for ein dag, for ein gleda sin dag, og englesongen og hyrdane sin gledesong på betlehemsmarka vil nok bleikna mot sangen og gleda hjå Guds englar og den frelseste skare som syng Lammets sang.

Men Skrifta fortel også om nokon som på den dagen flyr bort og ropar til haugane gøy oss og til fjella fall over oss. Det er alle dei som har dreg seg unnan Jesus og hans nådekal her i tida.

Kven av disse to flokkane høyrer du til?

Men ennå når dette blir skrive, lever me i nådetida, ennå lever Jesus i sin menighet her på jorda, ennå lyder nådekallet til syndrar

te av evangeliet? — Så, slutta ikkje å be for utsendingen dykkar!

Andreas A. Bø.

frå hans lekam som er menigheten. Men alle tegn tyder på at det minkar med tida, det støre fråfall skrid fram med stormskridt, så ingen veit om der er så lang tid att til nådetida tek slutt, at dette stykke når deg. Menneskesonen kjem uventa, på ei tid ingen tenkjer.

Jesus seier at du skal koma ihug kona åt Loth. Gud kalte også henne, og sa at dei skulle fly frå Sodoma til fjellet, til Soar. Som var einaste staden dei kunne bli berga frå domen. Men ho hadde livet og hjarta sitt i Sodoma, i verda og dei ting som er i verda, så ho såg seg tilbake, og domen og døden nådde henne. Ho står i Skrfita som ei saltstøtta, til åtvaring for alle som ennå lever i nådetida.

Jesus kom første gong til verda, blei fødd inn i slekta, for å ta bort verda si synd. Ved synda kom døden inn i slekta, inn i verda, og trengde igjennom til alle menneske av di alle synda. Den som syndar skal døy, lydde den heilage og rettferdige Guds dom. Dette viser at humanismen si ånd, som er human med syndaren og forbrytaren men ringeaktar eller hatar krossen sitt evangelium og dei som er frelst, er ikkje av Gud. Nei Gud er heilag og rettferdig, og hjå han er det dødsdom over all synd, ingen syndar slepp unna.

Men Gud er også kjærleik, og elskar også syndaren som han må døma og tukta så hardt, på grunn av at Han er sann og rettferdig. Derfor blei Jesus openberra, fødd til verda, første gongen for å ta bort synda, domen og døden ved å ta den på seg. Ved sitt liv og sin lekam gjekk Jesus inn i vår stad, Gud var i Kristus og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei misgjerningane deira (2. Kor. 5). Liksom ein manns fall vart til for-dømming for alle menneske, såleis vart og ein manns rettferdige gjerning til livsens rettferdige gjerning for alle menneske (Rom. 5, 18)

Her kan det sjå ut som om alle menneske er frelst og rettferdigjort for Gud. Og ned gjennom tidene har det funnest dei som trur og lærer verdens rettferdiggjerning, og andre

talar så uklart her at mange forstår det slik sjølv om dei ikkje trur og lærer det. Nei, det ligg nok ingen frelse og rettferdige menneske i helvede, som nogen har lært. Men det står skrive at då Gud syntre si rettferdighet i Jesu offer, død og blod på Golgata, så vann han seg rett til å vera rettferdig og gjer rettferdig den som har trua på Jesus, han reiste ein nådestol i trua der den skuldige og dømde syndaren kan bli benåda og rettferdigjort ved trua på Jesus (sjå Rom. 3, 25-28). Av dette ser me at offeret er borte ein gong for alle, Guds rettferdige gjerning for oss er fullført, frelsa er ferdig, den beste kledningen heng ferdig for alle. Men ein for ein kallar Gud inn for nådestolen i trua, og den som erkjenner si synd, si skuld og trur på Jesus som vår utløysar, frelsar og forsonar, blir benåda av Gud, og går rettferdigjort heim til sitt hus, rettferdigjort av trua.

For kva seier Skrifta? Abraham trudde Gud og det vart rekna han til rettferd (Rom. 4, 3-25). Vidare seier Skrifta i Rom. 5, 1 - fg.: Sidan me nå er rettferdigjorde av trua, har me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, Han som me ved trua og har fenge tilgjenge ved til den nåden som me står i, og me rosar oss av von om Guds herlegdom. Såleis prisar og David det menneske sælt som har vore ved nådestolen og funne nåde og tilgiving ved tru utan gjerningar (sjå Rom. 4, 6-8 og Salme 32)

Her ser me at det er ved trua Gud frelser og rettferdigger syndaren. Ikkje ei kvar tru. Det er ei Satans løgn at ein kvar blir salig i si tru. Det står ved trua, ei bestemt tru gitt og skapt av Gud. Den menneskelege tru, kunnskapen og forstanden si tru åleine frelser ikkje. Berre den tru frelser som fører til erkjening av si synd og skuld, som fører syndaren til Jesus, nådestolen i trua, der han ber om nåde og får nåde som tollaren og røvaren, og som trur på Jesus og hans verk for oss, på Guds vitnemål og evangelium om Jesus. Den som er rettferdigjort av truar er

kjend med dette. Og er du ukjend med denne trua, då er du nok utanom livet i Gud. Og berre Guds Ande og ord kan føra deg til nædestolen i trua, der du finn miskunn og nåde, så les og hør Guds ord, og oppsøk dei som lever med Gud og samlast om Guds ord. Der vil du finna veien til livet.

Difor lyt de og vera ferdige, for Menneskesonen kjem på ei tid de ikkje ventar han. Han kom uventa første gongen. Bibelen fortel ikkje om mange som venta, berre Simon og Anna, nokre vise menn frå Østerland, og truleg nokre hyrdar ute på marka. Dei alle fleste var nok opptekne med verda, sine religiøse gjerningar, og sitt eige, og venta han ikkje.

Slik skal det også vera når han kjem andre gongen, dei planta og bygde, tok til ekte og gav til ekte, levde i synda og hadde hjarta fest i verda og dei ting som er i verda som i Sodoma og kona til Loth, og visste ikkje av før han kom og tynte dei alle. Når me ser

utyver vårt folk i dag, så er det ikkje mange som ser ut for å venta Jesus. Eg undrast på kor mange det finst som lik Abraham bed for «Sodoma»? Eg trur ikkje synda var verre i Sodoma, enn den er å finna i vårt folk. Og eg undrast på kor mange det er i dag som lik Loth dagstøtt lid pinsla i si rettferdige sjel over dei lovlause gjerningane og synda me ser og hører omkring oss. Jesus sa ein gong: Når Menneskesonen kjem, skal tru om han då finn trua på jorda?

«Sku mot himlen, se han kommer! Han kjem for å henta dei som ventar på Han, dei som er ferdige går med han inn til brudlaupet åt Lammet. Ennå lever me i adventtida, og ennå seier brura: Kom! Og den som hører det seier Kom! Og den som er tyrst, han kome, og den som vil, han take livsens vatn for inkje. Sjå eg kjem snart, ja, kom Herre Jesus! Slik talar Bibelens siste ord til oss.

Den trange port

Av Odd Dyrøy

Men trong er den porten, og smal er den vegen som fører til livet, og få er dei som finn han, les me i Matt. 7, 14.

Dette er alvorlege ord frå Herrens munn. Må den Heilage Ande få leida vårt sinn og vår tanke til å forstå rett dette ordet. Dei aller fleste menneske bryr seg ikkje om slik tale, andre synest at dette er altfor vanskeleg, og etter andre trur at dette må vera ein lite livsglad og gamaldags kristendom. Det må vera noko som ikkje har med vår tid å gjera, det må høyra til på apostlane si tid, som hadde alle lover så strengt lagt inn på seg.

Men Jesus talar her om ein veg som fører til livet, ein veg til liv i Gud her på jorda, og til himmelen når vi reiser her i frå. Vi kan tenkja og ha lyst til å seia: Du må ikkje tala

slik Jesus, du som er komen for å frelsa alle, for du kunne støyta folket frå deg. Det er vanskeleg å forstå at den som er komen for å føra folk til livet, tek til å tala om ein trong port og ein smal veg som få finn.

Kva for ein port er det så Jesus talar om her?

Er det porten til himmelen? Nei, ikkje i første omgang. Han talar om porten inn til livet i Gud her på jorda, inn til barnekår hjá Gud. Den som har funne inn der, har himmelen til mål og vil finna ei opna dør som fører dit. Jesus sa ein gong: Eg er vegen, sanningen og livet. Ingen kjem til Faderen utan gjennom meg (Johs. 14, 6).

Aldri før har det vel vore så mange som trur seg å vera på veg til himmelen som i vår

tid. Men talar vi om den trange porten og den smale vegen, vil vi snart få høyra at vi er dømesjuke og har sermeiningar. Men Jesus tala aldri slik som menneske gjør i dag. Han sa ikkje at nå er Simon og Andreas komne med, nå må du og ta skrittet heilt ut, Natanael. Jesus sa heller ikkje til den unge mannen som kom til Jesus ute på veien, kasta seg på kne og spurde kva han skulle gjera for å bli frelst, slik mange seier i vår tid : Du er velkommen med, det eine som ennå vantar deg kjem nok med tida.

I skrifta ser me mange døme på korieis Jesus tala til søkerande sjeler. I Johs. 3. kap. les me om Nikodemus som kom til Jesus, og han hadde nok både vilje og kunnskap, for han var Israels lærar. Men Jesus viste han at han var utanfor ved å seia : Utan at du blir fødd på nytt, fødd av Anden, kan du ikkje sjå Guds rike eller koma inn i det. Israel var eit gudfryktig folk, som tente Gud frå ungdomen av, men Jesus gret over dei og sa : Dette folket ærar meg med lippene, men hjarta deira er langt borte frå meg. Slik var det den gongen, og slik er det i dag. Her synest eg høyra nokon seier : Sæle dag, då døra vart opna for syndaren store, her fann eg livet, freden og frelsa. Mens andre seier at det går vel an å vera ein kristen om vi ikkje har vore i så store vanskar og gått igjennom slike erfaringar.

Til den rike unge mannen i Mark. 10 sa Jesus : Eitt vantar deg ! Gå bort og sel alt det du har, o g gi det til dei fatige, så skal du få ein skatt i himmelen, kom så og fylg meg. Å om du kunne få sjå skaden, det som står i veien for deg. Han ville ikkje selja noko, hans sjelenaud førde ikkje til at han let alt fara, fekk skatten i himmelen, og fylgte Jesus. I staden gjekk han sorgfull bort, og fann ikkje porten og livet som han var så nær.

Porten er like trang i dag, og dette viser at det er ikkje nok å siga i kne, vi må gå igjennom den trange porten, tapa alt vårt eige og

få alt av Jesus av nåde, og så fylgja Jesus. Noken har nok erfart dette å siga ned framfor han som er porten inn til livet, sjå sin fortapte tilstand, munnen tagna, og håpet om frelsa svant under lova sine strenge krav og knusande dom, og fall like i Guds opne frelsar favn. Der blei Jesus, skatten i himmelen, deg stor og kjær. Men dei aller fleste gjer nok som denne unge mannen, dei går bort med ein skugge av vantru og sorg over hjarta og andlet. Porten blei dei for trong og frelsa for kostbar, så dei kom ikkje igjennom porten til den smale veien som fører til livet, og veit ikkje om sanninga og livet i Jesus.

Det å gå gjennom porten, bli født på nytt, få ein skatt i himmelen, det er noko mykje meir enn å villa «satsa på Jesus» (som dei seier med eit verdsleg uttrykk), meir enn å velja, meir enn å bekjenna. Det som gjer porten så trong er at du slepp ikkje inn med noko av ditt, det same kor velmeint og annerkjent det er, sjølv om du kan seia med den unge mannen at alt dette har eg halde frå ungdomen av. Å, om du ville høyra Skrifta sin tale Vi er selde under synda, og alt mitt og ditt må bli att utanfor porten, men alt kan du få av Jesus, uforskyldt, av nåde, ved tru áleine. «Difor om nokon er i Kristus, så er han ein ny skapning, det gamle har forgjengest, sjå alt har vorte nytt. (2. Kor. 5, 17).

Går du inn gjennom denne porten, Kristus, slepp du vera og gjera noko for å oppfylla lova og dei mange krava, for her har Jesus oppfylt det alt i staden for deg. Her slepp du streva med å laga til noko etter eiga og andres oppskrift, her er alt ferdig, nytt og velbehageleg for Gud. For Gud var i Kristus og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilrekna dei missgjerningane deira, og har lagt forliksordet ned i oss.

Her er all vår ros utestengd, etter trua si liv. «Han søkte meg i nåde som gikk på syndens vei», syng sangaren. Kor lenge går du på synda sin veg? Til du møter Faderen

sin kjærleik og er inneslutta i hans frelsararmar. Til du kan seia med den blindfødde: Eitt veit eg, eg var blind men nå ser eg. Eller til du lik Paulus har fått sjå at du strider mot Jesus og hans frelsa, blir nedslagen og blind og hjelpelaus, men får høyra og ta imot ordet om Jesus og får synet og vitnar om Jesus at Han er Guds Son og din Frelsar og utløysar.

Etter å ha kome inn gjennom denne porten og inn på denne smale vegen vitnar Paulus seinare: for eg er ved lova, død for lova, så eg kan leva for Gud. Eg er krossfest med Kristus, eg lever ikkje sjølv meir, men Kristus lever i meg, og det livet eg nå lever i kjøtet, det lever eg i trua på Guds Son, som elskar meg og gav seg sjølv for meg. Eg aktar ikkje Guds nåde for inkje. For dersom rettferd er å vinna ved lova, så døydde Kristus utan grunn. (Galat. 2, 19-21.)

NY VERSJON :

VÅR GUD GIR GÅVER

Eg veit så visst
at Jesus Krist
han allting for meg lagar.
All synd han bar,
ei soning var,
og tvilen frå meg jagar.

Ein kledning fin
som kvite lin
eg fekk av himlens herre.
I nye skor
eg vegen for
og skoda mot det fjerre.

Eg høgtid held,
Guds miskunn vell
til meg i stille stunder.
Eg ser Guds son,
får vern og von.
Mitt liv det er eit under.

Johan Låstad

Den smale vegen heiter: *I trua på Guds Son.* På denne vegen kjem du i strid med ditt eige kjøt, med verda si ånd og verda sin måte å leva på, verda sitt selskap og vennskap, di eiga og verda si lyst og begjær, lyst til å vera lik dei andre i klær, sminke og stas, verda sin åndelege mat i lesestoff og alt det auga ser og øyra høyrer i TV, radio og andre stader. Det er med sorg og naud i hjarta ein ser korleis den smale veg til livet vert gjort brei, og ser dei mange som går på denne falske veg. Den som fører til fortaping, an ten ein vil det eller ikkje. Difor bed vi med apostelen: Ta dykk i vare så de ikkje vert dregne med av villfaringa åt dei ugudelege.

For den vegen som fører til livet er smal, og få er dei som finn han.

Ein ring eg fekk
og hugheilt gjekk
endå i bakkar tunga.
Den gåva er
for meg så kjær,
når Ormen har meg stunge.

Så er eg fri
frå slaveri
og kan i Gud meg glede.
Han fred meg gir,
frå vantru frir,
så eg kan lovsong kvede.

Hvem er denne Jesus Kristus som vi tror på?

Av Peter Krey

Den andre artikkel i vår trosbekjennelse handler om Jesus Kristus, hans person, hans verk og hans liv. Det er av den største betydning for vår tro at vi forstår denne artikkelen rett. Den viser forskjellen mellom kristendom og alle andre religioner i verden. Her tar vi kristne avstand fra alle menneskelige forestillinger og filosofier om religion. Det kan ikke finnes noen *kristen tro* uten denne artikkelen. Hele Skriften er skrevet i den hensikt å åpenbare Jesus Kristus, hans person og hans verk (Johs. 5, 39). Vår kristne tro er forankret i denne trosartikkelen i vår bekjennelse av vår tro. Liksom vi bekjenner «Jeg tror på Jesus Kristus.» Begge disse bekjennelser hører sammen. Vi kan ikke tro det ene uten å tro det andre. Uten tro på Jesus Kristus har vi ikke noen sann Gud, ikke noe nádens evangelium og ikke noen frelse fra synden. Enhver missoppfatning eller feilaktig tro her, gjør vår kristne tro tvilsom og uviss.

Det er åpenbart at ingen kan virkelig tro på Jesus Kristus og bli frelst uten å ha eller kjenne til det rette svaret på følgende spørsmål: *Hjem er Jesus Kristus?* Dette er det viktigste spørsmål for ethvert menneske i verden, det viktigste spørsmål for enhver kristen. Menigheten kan ikke eksistere uten det rette svaret på dette spørsmålet. I verden i dag taler man ofte om Jesus som den revolusjonære, som gjorde opprør mot sin tids samfunnsordninger. Kirkemenn og teologer har gjennom det siste århundrede, inntil våre dager, søkt etter det de kaller «den historiske Kristus» utenfor Skriftens historiske skildring. Om vi vil formulere rett begrepet Kristi person og verk, må vi gjøre det ut fra Skriften og Skriften alene.

Den moderne striden om Kristi person er ikke ny. Det bibelske begrepet Jesu Kristu-

person har blitt forvrengt og angrepet nesten like fra begynnelsen av kristendommens historie. Uten tvil så den Onde, motstanderen til Kristus og dem som hører ham til, alle rede fra begynnelsen, at om han kunne miskreditere Kristi person, gjøre ham mindre enn han ivirkeligheten er, skulle den sanne tro på ham som frelseren ikke bestå. Å si, som man også gjør i våre dager, at det betyr ikke så mye hva man tror om Kristi person bare man tror på hva han har gjort for oss, det er å bedra seg selv, for det er just den person Jesus er som gir hans verk sin verdi. Å, hvor lett er det ikke for bedrageren å lokke menneskene til å høre på seg, istedenfor å lytte til Kristus og hva Skriften sier om hans person! Hva Skriften og Kristus selv lærer om Kristi person er klart og tydelig. Jesus legger vekt på igjen og igjen, at for å bli frelst fra synden må menneskene tenke rett om Hans person og hvem Han er.

Vi leser i Matt. 16, 13-fg.: «Men da Jesus var kommet til landet ved Cessarea Filippi, spurde han sine disipler og sa: Hvem sier folk at Menneskesønnen er? De sa: Noen sier døperen Johannes, andre Elias, andre igjen Jeremias eller en av profetene. Han sa til dem: Men I, hvem sier I at jeg er? Da svarte Simon Peter og sa: Du er Messias, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon, Jonas' sønn! for kjød og blod har ikke åpenbaret deg det, men min Fader i himmelen.» Her forsikrer Jesus Peter at den rette og sanne måtte å tro om hans person er å tenke og tro at Jesus er Kristus, den levende Guds Sønn, og at ingen kan ha den kunnskapen av seg selv eller av noen annen kalt av mennesker, uten alene gjennem hans himmelske åpenbarelse. Ved et annet tilfelle spurte Jesus jødene: «Hvad tyk-

kes eder om Messias? hvis sønn er han? (Matt. 22, 42). Ved dette spørsmålet retter etter Jesus oppmerksomheten på hvor viktig det er å forstå Hans person.

I Johs. 8, 23-24 knytter Jesus frelsen til den rette kunnskap om hans person, når han sa til jødene som var i ordstrid med ham : «I er nedenfra, jeg er ovenfra . . . om I ikke tror at jeg er den jeg er, så skal I dø i eders synder.» Skriften er langt i fra å være uklar, tvert imot er den mye klar og tydelig på dette punkt i spørsmålet om hvem Jesus Kristus er. Med Skriftens klare vidnesbyrd om Jesu Kristi person skaper den Hellige Ånd den overbevisning hos oss som vi kristne uttrykker i vår trosbekjennelse : «Og på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, som er avlet ved den Hellige Ånd, født av jomfru Maria.» Enhver misforståelse her kan alene bero på at hva Skriften klart og tydelig lærer blir forkastet.

Jesus Kristus er etter sin natur sant menneske

Vi bekjenner i vår trosbekjennelse, at Jesus Kristus er «avlet ved den Hellige Ånd, født av jomfru Maria.» Det fantes mennesker i den første menighet, og det finnes slike mennesker idag, som fornekter Kristi sanne menneskelighet. De har den oppfatning at det uåndelige ikke kan bli virkelig et åndens vesen, derfor hevder de at Kristi menneskelighet er bare tilsynelatende, den bare likner den menneskelige naturen. Allerede fra begynnelsen har menigheten forkastet disse vilfarelser. Menigheten har alltid bekjent, og bekjenner ennå overalt «født av jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, krossfest, død og begravet.» Og disse påstander stemmer med Skriften.

Den hellige Skrift, både det gamle og nye testamente, fremstiller Kristus, den forut lovede Messias og syndige menneskers frels'er, som et menneske. I følge profetien er han «kvinnens sæd, Abrahams sæd, Davids søn,

et barn som er blitt født, jomfruenes sønn.» Det nye Testamente taler om at han ble avlet i en jomfrus skjød, og født av en menneskelig moder. Han var et lite barn, Han vokste opp, Han ble tenåring og ble voksen liksom vi. Han vokste i visdom og kunnskap liksom ethvert annet menneske. Han gikk omkring på landsbygden og seilte på sjøen. Han talte til mennesker og samlet en stor skare av mennesker omkring seg. Myndighetene hadde han imot seg og de dørte ham til døden, av den ene grunn, etter det de sa, at han som var et menneske gjorde seg selv til Gud. For sine fiender var han altså et menneske.

Som sant menneske hadde Jesus Kristus både et sant menneskelig legeme og en sann menneskelig sjel. Etter oppstandelsen sa han til sine disipler : «Se her er mine hender og mine føtter . . . ja, kjenn på meg og se. En ånd har jo ikke kjøt og ben, som I ser jeg har.» Kvelden før sin store lidelse klaget han : «Min sjel er bedrøvet like til døden» (Mark. 14, 34.) Jesus eide sant menneskelige egenskaper : Han gledet seg i sin ånd, Han viste medlidenshet, kjærlighet og medkjensle, Han viste rettmessig vrede og rørtes til tårer av sorg. Han åt, drakk og sov som andre mennesker. Han kjente smerte, harme, tretthet og angst. Til slutt døde han og ble begravet. Hans liv fra vogge til grav var altså ikke annerledes enn andre menneskers.

Jesus hadde en sann menneskelig natur. Derfor kaller også Den hellige Skrift ham «mennesket Jesus Kristus (1. Timot. 2, 5.) I Hebreerbrevet leser vi at han ble delaktig i vårt kjød og blod (Hebr. 2, 14). Det samme blod som flyter i våre årer fløt også i hans årer. Hans blod gjør Ham til et sant medlem av hele den menneskelige familie, thi Gud har gjort hele menneskeslekten av et blod (Apgj. 17, 26).

Men der er en del spesielle forhold i spørsmålet om Kristi menneskelige natur som må betraktes. For det første : Enda Jesus ble

avlet og båret i Marias skjød, hadde Han ingen menneskelig far. Herrens engel sa til Maria når hun spurte «hvorledes skal det gå til? jeg har jo ingen mann»: «Den hellige Ånd skal komme over deg, og den Høyestes kraft skal overskygge deg.» Profeten Esaia hadde profetert: «En jomfru skal bli fruktsommelig og føde en sønn (Esa. 7, 14). Og Matt. skriver at denne profeti oppfylles i Kristus (Matt. 1, 22-23.) Derfor bekjenner hele den kristne menighet med rette i en av sine trosbekjennelser: «Jeg tror at Jesus Kristus er avlet ved Den hellige Ånd og født av jomfru Maria.» Derav følger, som Skriften har lært oss, at Jesus ble født og levet som et naturlig menneske, dog hellig og uten synd. Engelen sa til Maria: «Det hellige som blir født». David kaller ham «din hellige» (Salme 16, 10.) Peter kaller ham: «Et ulastelig og lyteløst lam» (1. Pet. 1, 19). Paulus seier om ham «den som ikke visste av synd» (2. Kor. 5, 21). t.o.m. Pilatus sa om ham: «Jeg finner ham ikke skyldig i noe lovbrudd» (Johs. 19, 4-6). Hebreerbrevets forfatter sier om ham, at han er hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere (Hebr. 7, 26.) Gjør dette ham mindre menneskelig? Nei, ti synden er ikke en vesentlig del av den menneskelige naturen. Et syndfritt menneske, er et fullkommen menneske.

Jesu menneskelige natur var hellig, fullkommen og syndfri, og derfor udødelig og ærerik. Jesus levde et vanlig syndig menneskes liv, dog uten å ha eller begå noen synd.» Hvem av eder kan overbevise meg om noen synd (Johs. 8, 46). Paulus sier: «Gud sende sin Sønn i syndig kjøds lignelse for å bortta synden» (Rom. 8, 3). Og i Galat. 4, 4-5 sier han at Kristus var «født under loven» (liksom ethvert annet menneske) «for å kjøpe dem fri som var under loven». Jesus var som menneske «satt under loven» for å fullføre den. Han var sin himmelske Fader lydig i alle ting, inntil korsets pine og død. Han satte sin lit til Gud og gjorde hans vilje gjennem hele sitt liv. Han elsket sin himmelske Fader og holdt fast

ved ham midt igjennem den dypeste angst og plage.

Han knurret eller klaget aldri. Han ba til sin himmelske Fader når han var i nød, han elsket sine medmennesker og gikk omkring og gjorde bare vel, som Peter forteller i (Ap. gj. 10, 38). Om enn fullkommen syndfri og hellig, delte og bar Jesus vårt syndige livs svakheter og skrøpeligheter (Matt. 8, 17. Esa. 53. 1. Pet. 2, 24. Hebr. 2, 16-18. Han er virkelig en av oss. Hvilken trøst og glede er det ikke å ha en slik broder!

Jesus Kristus er etter sin natur sann Gud

Vi kommer nu til vår Herre og Frelsers, Jesus Kristi, guddom. Er han sann Gud, den eneste sanne Gud, eller er han det ikke? Svarer på dette spørsmålet avgjør om kristendommen bare er en religion blant mange, eller om den er den eneste sanne religion. For om Kristus ikke er sann Gud, da finnes der ikke noe håp om frelse gjennem ham. Han er da ikke noe annet enn en hvilken som helst annen religiøs leder, og hans krav er en bløff. Kristi guddom gjør at frelsen er Guds sak — den kommer fra Gud og ham alene. Å anta at siden Kristus ikke er sann Gud, da blir frelsen fra synden menneskenes sak, d.v.s. at frelsen må komme gjennem menneskenes egne anstrengelser, hvilket er alle menneskers naturlige religion. For å gi støtte til den religion at menneskene kan frelse seg selv har man fornekket eller gjort innskrenkninger i spørsmålet om Kristi guddom. Kristus, har man sagt, står som Guds Sønn under Faderen. Andre har ansett og anser, at Kristus er Guds Sønn bare etisk sett, på grunn av sin menneskelige naturs renhet og fullkommenhet. Men om dette er alt hva Kristus er, da finnes der ikke noe håp om frelse for fattige og elendige syndere — og det er hva vi alle er — på noe annen vis enn gjennem egne anstrengelser, og det er fåfengt, som historien viser og vår egen samvittighet sier oss.

Men nå er Kristus etter sin natur sann Gud og herren fra himmelen. Det er hovedtemaet i skriften og menighetens bekjennelse fra begynnelsen. I den apostoliske trosbekjennelsen sidestilles Kristus med Gud Faderen og den Hellige Ånd, når vi sier : «Vi tro på o.s.v.» I den nicenske trosbekjennelse bekjenner alle kristne at Jesus er Gud med de majestetiske ordene : «Og jeg tror på en eneste Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, født av Faderen før enn all tid, Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud, født og ikke skapt, av samme vesen som Faderen.» Dette er vår bekjennelse, og den er ikke grepert ut av luften men er grunnet på Skriften. Den hellige Skrift, som ikke er menneskers ord men Guds ord, for di «hellige menne har talt drevet av den Hellige Ånd.» 2. Pet. 1, 21, viser fullstendig at Jesus Kristus etter sin natur er sann Gud. Å rekne opp og forklare alle Skriftens henvisninger som viser at Kristus er Gud, ville fylle en hel bok. Vi kan eare nevne noen få her, men det skulle være nok. Allerede fra begynnelsen av antydet Gud at han som skulle gjenløse den syndige menneskeætt skulle være Gud selv, da han sa : «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din ætt og hennes ætt, den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl» (1. Moseb. 3, 15). Jeg, betyr her at Gud selv i kvinnens sæd skulle knuse Satans makt over syndige mennesker. Hele Skriften setter slike guddommelige navn på Messias, Kristus, den lovede gjenløseren. Den kaller ham «veldig Gud» (Esa. 9, 6), «Herren vår rettferdighet» (Jerem. 23, 6).

«Herre» (Salme 110, 1), «Immanuel» (Esa. 7, 14), Gud over alle ting, velsignet i evighet» (Rom. 9, 5), «denne er den sanne Gud og det evige liv» (1. Johs. 5, 20), «Gud, vår frelser» (Tit. 2, 10). Jesus selv vidner : - «Jeg og Faderen er ett», d.v.s. ett i vesen, ett i guddommen, for det finnes bare en Gud, og Jesus er den ene sanne Gud, liksom Faderen

er den ene sanne Gud.

Den hellige Skrift nevner ikke bare at Kristus har guddommelige navn, men også guddommelige egenskaper. 1. *Evighet*. At han var til fra evighet vidnes om i salme 2, 7, der Gud faderen sier om ham : «Du er min sønn, jeg har født deg i dag.» Sønnen vidner om sin tilværelse fra evighet av i Ordspr. 8, 27-30. Johannes skriver at Ordet som ble kjød var i begynnelsen hos Gud (Johs. 1, 1-2-14). Jesus selv slår fast : «Før Abraham ble til, er jeg» (Johs. 8, 58.) Og Paulus skriver : «Han er før alle ting» (Kol. 1, 17). 2. *Uforanderlig*. «Jesus Kristus er den samme i går og i dag og blir det til evig tid» (Hebr. 13, 8). 3. *Allestedsnærverende*. «Se, jeg er med eder alle dager» (Matt. 28 20). Se også Matt. 18, 20 og Ef. 4, 9-10. 4. *Allvidende*. «Herre, du vet alle ting» (Johs. 21, 17). «Jesus visste menneskenes tanker (Johs. 1, 48 - fg. 4, 17-18, Matt. 9, 4.) 5. *Allmekting*. «Meg er gitt all makt i himmelen og på jorda (Matt. 28, 18). «Alt har du lagt under hans (Kristi) føtter (Sl. 8, 7, se også Sal. 110, 1 og Efes. 1, 21 og Fil. 2, 9-10).

Videre tilskriver Bibelen Kristus guddommelige verk. *Skapelsesverket* tilskrives ham i Johs. 1, 3: Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noget blitt til av alt som har blitt til». Paulus skriver i Kol. 1, 16: «For i ham er alle ting skapt, de i himlene og de på jorden. På samme måte tilskrives Kristus å oppholde alle ting. Vi leser i Kol. 1, 17: « - og alle ting står ved ham», og i Hebr. 1, 3 står det at Kristus bærer alle ting ved sin krafts ord. Andre guddommelige verk som til skrives Kristus er makten til å *forlate synder* (Matt. 9, 6). myndigheten til å *dømmme verden* (Johs. 5, 27, Apgj. 10, 42) og makten til å oppvekke døde (Johs. 5, 28-29, Apg. 10, 42, Rom. 14, 9, 2. Tim. 4, 1.) Og til alt dette må vi legge alle de undere, som Jesus utførte mens han var her på jorden, medreknet hans egen oppstandelse fra de døde, som

Skriften tilskriver både Ham og Faderen, for det finnes bare en almektig makt som tilhører både Faderen og Sønnen (Johs. 5, 19-22)

Av dette følger at Skriften krever og gir guddommelig ære til Kristus. Samme ære, hyldest og tilbedelse, som tilkommer Gud Faderen, tilkommer Gud Sønnen, Jesus Kristus. «Alle skal være Sønnen, liksom de ærer Faderen. Den som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham» (Johs. 5, 23). Og Hebr. 1, 6 sier om ham: «Og alle Guds engler skal tilbede Ham.» Så kraftigt

lærer Skriften oss at Jesus Kristus, vår Herre og frelser, etter sin natur er sann Gud og at det ikke finnes noen annen Gud enn ham. «Det er ingen annen Gud foruten meg. Vend eder til meg og bli frelst, all jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen» (Esa. 45, 21-22). «Jeg vet ikke av noen annen Gud og vil ikke vite av noen annen enn dette barn i krybben», sier Luther.

Forts. neste nr.

Fra En bok om Kristus, av Petter Krey.
Overs. fra svensk ved A.L.

Kom som du er

Av Rosenius

«Var det gitt noenlov som kunne gjøre levende, da kom rettferdigheten virkelig av loven.» Gal.3,21.

En lærer i Sverige skrev i sin tid noe som er lærerikt også for oss:

«Jeg har alltid tenkt at grunnen til at jeg ikke fikk fred med Gud, var den at jeg manglet alvor, oppriktighet osv. Jeg innså ikke lovens hensikt. Jeg forsto ikke at det var dens mål å døde og fordømme meg, men jeg trodde at jo mer jeg øvde meg i bønn og alle slags gode gjerninger, desto mer liv, kjærlighet og fred skulle jeg få.

Jeg trodde at omvendelsen er en forbedring i hjertet som jeg selv kunne gjøre ved Guds hjelp, og ikke en overbevisning om fortapelse og død. Jeg så ikke at nåden hverken kan eller vil oppbygge en synder som ennå håper på seg selv. Men her vil den bryte ned, og siden gi ham liv. Jeg kunne ikke forstå at en kaller det egenrettferdighet at en vil forbedre seg ved Guds nádes hjelp. Men nå ser jeg at da ville jeg blitt min egen lykkes smed, ja min egen frelser. Jo flittigere en arbeider, desto mer skal selvforbedringen lykkes. En er selv byggmester. Gud skal bare skaffe fråen for-

skjellige materialer. Det er jo lett å se at alt dette går ut på å redde sin egen ære, ja, en handler akkurat slik som det står i Gal. 2, 21: en kan akte Guds nåde for intet.

Jeg trodde at Gud ved min bønn og mine tårer skulle beveges til å være nådig, og forsto ikke at Guds hjerte er fylt av kjærlighet, at alt er rede og at han bare venter på at vi skal komme og ta imot hans nåde. Jeg så ikke at omvendelsen behøves bare for min skyld — forat jeg skulle bli beveget til å ta imot den nåde som allerede er vunnet for meg.

Jeg så til slutt at jeg hadde søkt etter lyset i mitt hjerte istedenfor å søker alt dette hos Krisus istedenfor å tro nåden i Guds hjerte søker jeg den i mitt eget hjerte. Istedentfor å høre hva Gud sa i evangeliet, søker jeg etter følelser og vitnesbyrd i mitt indre. Derfor hadde jeg bare fred så lenge som jeg følte det godt.

Men lovet være Gud! Jeg fikk se at jeg kunne komme akkurat slik som jeg var. Min Frelser hadde vunnet en rettferdskledning for meg som kan stå for Gud uten at jeg setter en eneste kluter på den. Da jeg så dette, ble det min største synd å sette nye kluter på den-

ne skinnende rettferdskledning, og jeg skammet meg over at jeg hadde stjålet ære fra ham — gjort Kristus til intet og meg selv så stor.

Ingen forstår hvilken dyp vantro det ligger i det at man forsøker å forbedre seg før man tar imot nåden. Essias sier jo : «Kom, kjøp og et, ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk !» (Es. 55, 1.) Legg merke til hva pengene heter : Intet! Og intet er intet ! «For er det av nåde, da er det ikke av gjerninger. Ellers blir nåden ikke mer nåde» (Rom. 11, 6).

Troen er det hellige liv

Læreren skriver videre: «I omvendelsen opplever jeg at jeg mangler alt. Kristus har gitt meg alt — jeg som er fortapt og fordømt — og vil at jeg skal ta imot gaven. Vår kjære Frelser forkynner en fri og ubetinget nåde for syndere uten lovens hjelp, så at den som vil, kan tilegne seg alt dette.

For han har tatt bort våre synder og kastet dem i havets lyp (Mika 7, 19). Ja, våre synder er gjemt og glemt av Gud. Om vi leter etter dem, skal vi ikke finne dem (Jer. 50, 20). Derfor burde hver trell som hører dette, ta imot nåden.

Da denne hemmelighet gikk opp for meg, ble jeg så glad at jeg ikke kan forklare det. Fengslet ble åpnet, og lenkene falt av mine føtter. Ja, halsbåndene falt også av meg (Es. 52, 2), dvs. mine gode forsetter, og i stedet fikk jeg lyst til Guds veier. Jeg kan ikke se det på annen måte enn at det er en oppfyllelse av Paulus ord: «Men nå er vi løst fra loven, idet vi er død fra det som vi var fanget under, så vi tjener i Åndens nye vesen, og ikke i bokstavenes gamle vesen» (Rom. 7, 6)

Ennå står synden, loven, kjødet, verden og djevelen imot meg, så at jeg må kjempe for troen, holde meg mandig sterk, men — i Herren, for i meg selv er jeg svak.

Noen vil innvende : Skal man ikke arbeide på sin helliggjørelse med frykt og beven? Er det ikke kristelig rett å være i uvissitet om sin nådestand — er ikke det bare et tegn på åndens fattigdom?

En skal merke seg at det siterte ord av Paulus var skrevet til dem som allerede var troende. Til dem sier han at de må arbeide med beven på at de må nå målet for sin tro og få livets krone. Han mener slett ikke at de skal leve i uvissitet om de er Guds barn. Nei, om det sier han : «I fikk jo ikke treldommens ånd så I etter skulle frykte, men I fikk barnekårets ånd, ved hvilken vi roper : Abba, Far !» (Rom. 8, 15-16.)

Den frykt og beven som Paulus taler om, er den en kristen kjenner fordi han har skatten i lerkar, og går gjennom et land som er fylt av fiender og røvere. Når en er i en slik stilling, mener Paulus at en ikke må være selv-sikker, men vandre varsomt av frykt for fiendene. Vi må ikke tro at en kristen er utlært i dette, så at han alltid er viss og glad i sin tro. Nei, den tro som ikke blir anfektet, er sannelig ikke rett.

Alt det som flyter av troen, er helliggjørelse. Selv ser jeg riktig nok bare synd og vannhellighet i hele mitt liv. Men Skriften sier at Gud renser våre hjerter ved troen. Videre sier han : «Var det ved lovgjerninger I tok imot Ånden, eller var det ved troens forkynelse?» — Så spør vi med den samme apostel : «Opphever vi da loven ved troen? angt derifra ! vi stadfester loven.»

Program

for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon sine sommarskular 1977

- 1. Sommarskule med årsmøte på Bakketun Folkehøgskule, Verdal i tida 13.-17. juli.**
- Leiarar : Styret i N.L.L.
Talarar : Tore Nilson, Ole Brandal, Odd Dyrøy, Gudm. Hjorthaug, Amund Lid, Godtfred Nygård.
- Onsdag 13. juli :**
- Kl. 19.00: Samling og kveldsmat.
» 20.00: Møte ved Nygård.
- Torsdag 14. juli :**
- Kl. 9.00: Frukost
» 10.00: Årsmøte, form. leier.
» 13.00: Middaf.
» 16.30: Kaffi.
» 17.00: Bibeltime ved Nilson. Emne : Gud är min frälsning.
» 19.00: Kveldsmat
» 20.00: Møte ved Dyrøy. Offer til Lov og Evangelium.
- Fredag 15. juli :**
- Kl. 9.00: Frukost.
» 10.00: Bibeltime ved Hjorthaug. Emne: Brødet frå himmelen (Johs. 6).
» 11.30: Bibeltime ved Nilson. Emne: Herren vår rettferdighet.
» 13.00: Middag.
» 16.30: Kaffi
» 17.00: Bibeltime ved Brandal. Emne : Fra Galaterbrevet.
» 19.00: Kveldsmat
» 20.00: Møte ved Lid. Offer.
- Lørdag 16. juli :**
- Kl. 9.00: Frukost
- » 10.00: Bibeltime ved Nygård.
» 11.30: Bibeltime ved Lid. Emne: Heim og åndssamfund.
» 13.00: Middag
» 16.30: Kaffi
» 17.00: Bibeltime ved Nilson. Emne: Blodet som ropar frå jorden.
» 19.00: Kveldsmat
» 20.00: Møte ved Brandal

Søndag 17. juli :

- Kl. 9.00: Frukost
» 10.00: Møte ved Nilson Offer
» 11.30: Møte ved Hjorthaug og Dyrøy.
» 13.00: Middag som avslutning på sommarskulen.

Send innmelding før 1. juli til Leif Øygarden, 3766 Sannidal. Tlf. 035-83117. Oppgi namn og adresse, også barna, samt alder, fam. o.a. som ynskjer å bu saman, på grunn av innkvarteringa. Prisen for opphaldet blir kr. 65,00 pr. dag uten sengetøy, kr. 75,00 pr. dag med sengetøy, barn fra 3-12 år halv pris, under 3 år fritt. Sei frå ved innmeldinga om De ynskjer sengtøy eller om De tek det med. For dei som ynskjer det er der plass for telt og campingvogn.

II. Sommarskule på Jæren Folkehøgskule, Klepp i tida 27.-31. juli.

Leiar : Amund Lid.

Talarar : Seth Erlandsen, Ole Brandal, Gudm. Hjorthaug, Amund Lid, Reidar Linkjendal.

Onsdag 27. juli

- Kl. 19.00: Samling og kveldsmat
» 20.00: Møte ved A. Lid.

Lørdag 30. juli :

- Kl. 9.00: Frukost
» 10.00: Bibeltime ved Brandal. Emne: Fra Galaterbrevet
» 11.30: Bibeltime ved Lid
» 13.00 : Middag
» 16.30 : Kaffi
» 17.00: Bibeltime ved Linkjendal. Emne :
» 19.00: Kveldsmat
» 20.00: Møte ved Hjorthaug

Torsdag 28. juli :

- Kl. 9.00: Frukost
» 10.00: Bibeltime ved Linkjendal. Emne :
» 11.30: Bibeltime ved Erlandsson. Emne :
Menigheten ifølge Skriften.
» 13.00: Middag
» 16.30: Kaffi
» 17.00: Bibeltime ved Erlandsson. Emne :
Menigheten ifølge Skriften.
» 19.00: Kveldsmat
» 20.00: Møte ved Brandal. Offer til Lov
og Evangelium.

Fredag 29. juli :

- Kl. 9.00: Frukost
» 10.00: Bibeltime ved Erlandsson. Menig-
heten ifølge Skriften.
» 11.30: Bibeltime ved Hjorthaug. Emne :
Ferdig - eller utenfor.
» 13.00: Middag
» 16.30: Kaffi
» 17.00: Bibeltime ved Erlandsson: Emne:
Menigheten ifølge Skriften.
» 19.00: Kveldsmat
» 20.00: Møte ved Erlandsson. Offer.

Søndag 31. juli :

- Kl. 9.00: Frukost
» 10.00: Møte ved Brandal. Offer.
» 11.30: Møte ved Linkjendal og Lid
» 13.00: Middag som avslutning på som-
marskulen.

Send innmelding før 20. juli til Amund Lid,
5600 Norheimsund. Tlf. 75 Norheimsund. -
Helst skriftleg, og oppgi navn på alle, også
barna, samt alder, familie og andre som yns-
kjer å bu saman. Dette på grunn av innkvar-
teringa. Prisen for opphaldet blir kr. 60,00
pr. dag uten sengetøy, kr. 80,00 pr. dag med
sengetøy, barn fra 3-12 år halv pris. Oppgi
ved innmeldinga om De tek sengtøy med,
eller om De ynskjer oppreid seng. Der er
plass for dei som ynskjer å bu i telt eller
campingvogn.

Hjarteg velkommen til sommarskulane våre,
både unge og eldre.

Styret.